

סדר הלימוד ליום ו שבט [יום 124 בשנה]

ספר
 "הערב רב"
 וכל המסתעף
 חלק י"ג
 על פי כתבי רבינו הקדוש האר"י ז"ל

שער מאמרי רשב"י – פרשת משפטים

עב

הערב רב רצו לתת אחיזה אל הקליפות אף גם בנקודת הטיבור מכנגדה בצד האחורים ולהתאחז אף בבינה להיות כי אותו הדור שיצאו ממצרים היו מבחינת הבינה עלמא דאתי כי הנה לסיבה זו לא נכנסו לארץ אבל מתו במדבר כמבואר במקומו ולכן רצו הערב רב אשר ביניהם לתת אחיזה אל הקליפות אף גם בנקודת הטיבור מכנגדה בצד האחורים ולהתאחז אף בבינה.

עג

הערב רב עשו העגלים בסוד אחור באחור דוגמת הקדושה – לפי שהערב רב מבחינת קין, לכך אמרו "אלה אלהיך ישראל" לרמוז אל אותיות אל"ה של שם אלהים, ועם כל זה היו רוצים להמשיך אליו גם בחינת הב"ל – ראשי תיבות של י'דע ש'ור ק'ונהו ו'חמור הוא ישק"ו, וארז"ל שהערב רב היו מנשקין את העגל

ולכן גם הערב רב עשו העגלים בסוד אהור באהור
 דוגמת הקדושה ומ"ש עשה לנו אלהים הוא כי
 משם אלהים הוא אחיזת כל הקליפות כמבואר אצלנו
 בסוד תיקון הגאווה והליצנות וע"ש. גם צריך שתדע כי
 סוד שם אלהים הוא ה' אותיות מנצפ"ך שהם בחינת ה'
 הגבורות הנודעות. ושתי אותיות מ"י הם בחינת הב"ל בן
 אדם הראשון והוא סוד מי אסף רוח בחפניו כי הוא סוד
 החוטם האוסף ומקבץ כל החמש גבורות למקומם ושם
 מתבסמין ונמתקים לפי שכולם חוזרים ועולים בחוטם
 בסוד גבורה אחת בלבד בבינה. וזהו סוד פסוק וכבס
 האוסף את אפר הפרה כי היא הבינה האוספת אשר היא
 בסוד החוטם האוספת את הרוח לתוכה ומה שהיו
 בתחילה ה' גבורות שהם סוד פרה שרוצה לומר פ"ר ה'
 שהם ה' אותיות מנצפ"ך העולים פ"ר חזרו עתה
 להתאחד ונעשו אחד וזהו לשון אפ"ר רוצה לו' פ"ר א'.
 לפי שכולן נכללו עתה כאחד בסוד החוטם ושם נתבסמו.
 וג' אותיות א"לה הם בחינת קין בן אדם הראשון וסודם
 א' הוא הזרוע אשר משם בחינת קי"ן כנודע אצלינו. ול'
 היא היד וה' הם חמש אצבעות היד. ולפי שהערב רב
 מבחי' קין לכך אמרו אלה אלהיך ישראל לרמוז אל
 אותיות אל"ה של שם אלהים ועכ"ז היו רוצים להמשיך
 אליו גם בחינת הב"ל. שהוא בחינת הבל היוצא מן
 החוטם והפה וזמ"ש"ה זובחי אדם עגלים ישקון כי סוד
 הנשיקה היא בפה וכן ר"ת של ידע ש'ור ק'ונהו ו'חמור
 הוא יש'קו וארו"ל שהערב רב היו מנשקין את העגל.
 וענין נשיקה זו היתה כונתם להוריד אליו הבל הדינין

והגבורות של הפה ושל החוטם כנז' אצלנו (ע"ג) לקמן ד' בסוד קי"ן והב"ל איך מתחלקים בענין החמש' גבורות וזה לוקח שתיהם. וזה שלש הנשארים ואם היו ח"ו יכולין להמשיכם היה העולם אבד לפי שהיו הדינין והקליפות מגיעין עד הבינה אבל לא עלה בידם רק ג' גבורות אלה לבד. אלא שעכ"ז בכח שתי גבורות הפה והחוטם הנרמזים במ"י של אלהים מהם עשו את העגל.

וזהו סוד שם הקדוש יל"י שהוא בגמטריא מי ונרמז בר"ת ישראל ל"א ידע וזהו מ"ש רז"ל כי היה שם הקדוש חקוק על טס של זהב שהעלה בו משה לארונו של יוסף. והשליכוהו לכור הזהב ויצא העגל הזה והוא סוד השם הנז'. וזכור ענין זה כי שם הזה של יל"י הוא בחי' שתי הגבורות הנז' של החוטם ושל הפה שהם ב' אותיות מי של אלהים. והרי נתבאר ענין העגל שעשו ישראל שהיה בבחינת אחור באחור בלבד כדמיון הקדושה כקוף בפני אדם וכאשר בא שלמה ובנה בית המקדש החזירים פנים בפנים לז"א ונוקביה דקדושה וכשבא ירבעם אח"ך רצה להחזיר גם הקלי' פנים בפנים ולנסור את שני העגלים ועשאו שנים. ואת האחד נתן בבית אל והאחד נתן בדן. ואמנם לא עלה הדבר בידו להחזירים פנים בפנים בחבור ממש. אמנם אחר שנסרו לשנים נשארו בפירודא ולא אתחברו אפי' באפי' וזהו סוד הנחשא דפרח באוירא היא סוד הקליפה אשר רוצה להתדמות אל הקדושה כקוף בפני אדם והתחילה להיותם שארי בחיבורא. רוצה לומר שאני רוצה לומר בחיבור אחד בסוד אחור באחור. אבל כאשר ננסרו

ונפרדו לא עלה בידם להתחבר אפין באפין. אבל נשאר
נפרדין לשנים ולא נתחברו עוד וזמ"ש וסיים בפירודא.
כי אם ח"ו (ד"ש די"ט ע"א) היו מתחברים אפין באפין היה
העולם חרב. ועתה נבאר הדבר הזה גם בתחילת ברייתו
של עולם כי הנה בתחיל' היו הקליפו' מחוברין אחור
באחור דוגמת הקדוש' וכאשר בא ע"ש אשר אז ננסרו
דכר ונוקבא של הקדוש' כדי שיוכלו להתחבר אח"כ
ביום שבת עצמו להזדווג אפין באפין ולא בחול. ננסרו
גם זכר ונוקבא של הקליפות. ובבא יום שבת דמעשה
בראשית חזרו ז"א ונוקביה דקדושה אפין באפין ונזדווגו
יחד אבל הקליפה שאין לה אחיזה ביום השבת לא יכלה
לחזור פנים בפנים. ונשאר זעיר ונוקביה דקליפה ננסרין
ונפרדים זה מזה ולא אתחברו פנים בפנים (א"ש וזהו סוד
מ"ש הכתוב בפסוק מזמור שיר ליום השבת כו' יתפרדו כל פועלי
און) נמצא כי הקדושה עם שבאמצע היה פירודה שהיא
הנסירה. אמנם שארי בתחי' בחיבורא בהיותם אחור
באחור וגם בסיום סיים בחיבורא והוחזרו אפין באפין
בחיבור גמור. ונמצא כי הפירוד שבאמצע היה בתכלית
החיבור האחרון המעולה. אבל הקלי' שארי בחיבורא
בבחינת אחור באחור. ואח"כ ננסרו ונשארה בסיומא
בפירודא כי עוד לא הוחזרה אפין באפין.

ספר לקוטי תורה — פרשת בראשית

ראוי היה משה שיזכה למלאך, אך שגרם החטא בעבור
ערבונות ערב רב שהיה רוצה לתקנם ולא תקנם - וחנוך לא

היה רוצה לתקן דורו, כי קודם מתן תורה לא היו ערבים זה בזה - אליהו לא רצה בערבות, והיה מקנא ורוצה להורגם, ונסתלק מערבות, ונכנס תחתיו אלישע

ויתהלך. דע כי כשמת חנוך, היה יותר גבוה ממדרגת משה, כי הוא רבו של משה, והוא מלאך זגזנא"ל. וגם כי הוא השיג חיה, ומשה נשמה, אך משיח ישיג יחידה. וראוי היה משה שיזכה למלאך, אך שגרם החטא, בעבור ערבונות ערב רב, שהיה רוצה לתקנם ולא תקנם, וחנוך לא היה רוצה לתקן דורו, כי קודם מתן תורה לא היו ערבים זה בזה. אך אליהו לא רצה בערבות, והיה מקנא, ורוצה להורגם, ונסתלק מערבות, ונכנס תחתיו אלישע.

